

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Jesu, sielens lyse dag

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Jesu, sielens lyse dag", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid78655/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Min krone i Guds himmel-sal,
 Naar jeg som solen skinne skal;
 Alt hvad mig skenket bliver,
 Den dag jeg skal for thronen gaae,
 Og brud ved JEsu side staae,
 Det alt hans blod mig giver.

Nr. 31.

Mel. Sviag dig op mod Himlens etc.

JEsu, sietens lyse dag,
 Glæde, fryd og aere,
 Al mit hertes velbehag,
 Lad mig dog frembære
 Denne slette tak for al
 Dine piners nøye,
 Kust paa dette lode-fald
 Dog et naadigt øye.

59

2. Jeg betænker, hvad der dig
 Dog bevæge kunde,
 At du vilde her for mig
 Næsten gaae til grunde,
 At du angest, vold og nød
 Villig vilde lide,
 Og ey mod saa haard en død
 Med en mine stride.

3. Nu din faders kjerlighed,
 Naadens rige kilde,
 Og at du saa meget leed,
 Og saa gierne vilde,

Nr. 31. *G11-7*. 2, 8: een mine; en Mine G.

10, 7-10: alt hvad mig skenket bliver, ... det alt hans blod mig giver! al den herlighed, som bliver skenket mig, naar jeg skal stå som Kristi brud, skyldes hans blod o: hans forsonergjerning.

Nr. 31. Oversættelse. *JKant meiner seelen licht*, H. Held, Schr. s. 104. — 1, 5: slette; ringe.

Det har, JEsu, magt det saa,
 At ey noget hierle
 Tør forsage og forgaae
 Udi syndens smerte.

4. O! et raad, som al forstand,
 Vid og sands maa vige,
 O! en gierning, som der kand
 Aldrig faae sin lige,
 Hvad et menneske, det muld,
 Ikke værd at nævnes,
 Har bedrevet synde-fuld,
 Pau GUD selv skal hævnes.

5. Mine lysters vilde green,
 Har dig saadan slået,
 Og indtil det hvide been
 Pidsket, pilnt og plaget,
 Synden haver sat dig saa
 Dybt i skyld og brøde,
 At du dig omsider maa
 Derfor lade døde.

6. Straffen, som jeg idelig
 Skyldig var at lide,
 Ligger gandske nu paa dig,
 Og ved dødens qvide
 Er os fred og frelse bragt,
 Derfor vil mig sømme,
 Denne kicrlighedens magt
 Ewig at beryømme.

7. Lad mig, JEsu! at min tiid
 Frugten deraf nyde,

3, 8: *syndens*] *Syndenss GJ6-7*. 0, 4: *ibidens*] *Dnsens G*.

3, 5: *magt*] *mægt*. — 3, 7: *tør*] *behøver*; *forsage*] *tabe modt*. — 4, 1: *et raad*] *en fresepian*. — 4, 1-2: *som al forstand ... maa vige*] *for hvilket al forstand ... må vige*. — 5, 1-4: Det ejendommelige billede er Brorsons.

At jeg kand i nød og striid
 Ved din død mig fryde,
 Ach mit hertes herte, kast
 Ved din død og smerte
 Alle mine synders last
 Langt bort fra mit herte.

60

8. At saa snart jeg ingen fred
 I min siel kand finde,
 Maalte straxen qvæges ved
 Naadens kølne vinde,
 JEsu! see! jeg falder dig
 Hierte-knuust til føde,
 Ønskende at bedre mig
 Ret fra grund og rode.

9. Nu jeg veed, paa hvem jeg troer,
 Og hos hvem jeg bliver,
 Hvo min sag paa denne jord
 Og i himlen driver,
 JEsus ene er min skiold,
 Som mig vil beskierme,
 Om end alle dievles vold
 Vilde mod mig sværme.

10. Jeg, som efter striid og død
 Skal i himlen sveve,
 Vil nu i dit favn og skiød
 Baade døde og leve,
 Til man efter dødens striid
 Sige skal med glæde:
 Der er JEsus mild og bliid,
 Der er hand til stede.

8, 7: *ønskende*] *ønskendes* G. 10, 3: *favn*] *navn* J. 10, 5: *dødens*] *Dødens* G.

7, 5: *mit hertes herte*] vel antrent = mit hertes elskede. — 7, 7: *last*] *byrde*. — 8, 1: *af*] for at; sætningen hører til det foregående vers, så vi vilde sætte komma efter dette. — 8, 3: *maalte*] *måtte* jeg. Arlaud (s. 341) påviser, at en sådan udtalelse af subjektpronominet er ret hyppig hos Brorson, f. eks. nr. 120, 7, 3-4; 148, 4, 7. — 9, 4: *driver*] *drive* en sag er et gammelt juridisk udtryk for at føre en sag. — 10, 2: *sveve*] *befinde* mig.

Nr. 32.

Korsfæste! see! jeg vil i troe
 Saa inderlig med dig forbindes,
 Og søge al min siele-roe
 Udi din pines kraft at findes,
 Jeg har til min ære allene betænkt,
 At være med JESu paa korset ophængt.

2. Ach! at jeg kunde snøe mig om
 Dit kors, din angst, død og pine,
 Og med det samme for GUDs dom,
 Ret som det var mit eget, trine.
 Ach! maatte mig vorde den ære tiltænkt,
 At være med JESu paa korset ophængt.

3. Ach! at jeg kunde loven dog
 At afdøje ret i aanden lære,
 Og dens utaalelige nag 61
 For mig ubrugelig erklære;
 Thi ønsker mit hierte, og agter det best,
 At være med JESu min Frelser korsfæst.

4. Ach! at jeg maatte dog med dig
 Som den, der dør, de ting forlade,
 I hvilke verden roser sig,
 At agte dem for skarn og skade;
 Thi ønsker mit hierte, og agter det best,
 At være med JESu min Frelser korsfæst.

5. Ach! at den gamle Adam med
 Til korset ogsaa lod sig banke,

Nr. 32, *Gl. 2.*

Nr. 32. Oversættelse. Gevælszigter! mein hertze suchet, J. E. Schmidt, Schr. s. 92. — 1, 1: korsfæste] korsfæstede. — 1, 5-6: Gal. 2, 19; 6, 14. — 2, 3-4: med det samme ... ret som det var mit eget] med dette (nemlig Jesu kors, angst, død og pine), som om det var mit, altså sådan, at hvad Jesus har gennemstridt, kommer mig til gode, jfr. 2. Kor. 5, 14 b. 21. — 3, 1-2: Meningen er: Gid jeg i ånden kunne lære at afdøje (fra) loven, jfr. Rom. 7, 4. 6; Gal. 2, 19. Seger man frelse ved at opfylde Guds lov, er man inde på det umulige; her er lovens åg ubrugeligt (l. 3-4); man må søge et helt andet frelsesvej, nemlig ved Jesu død (l. 5-6). — 4, 1-4: Pål. 3, 7-9. — 5, 1-4: Rom. 6, 6. — 5, 2: til korset ogsaa lod sig banke] Der tænkes på, at naglerne ved korsfæstelsen bankes ind i hænder og fædder.